

Eugen Oněgin

Před více než sto lety žila daleko od hlavního města Ruska statkářka vdova Larinová se dvěma dcerami. S mladší veselou Olgou a starší Taťanou, která byla vzpurně uzavřená a mlčenlivá. Jejím koníčkem byla četba románů. Snila nad nimi o velké lásce. Život na vsi nebyl nijak zábavný. Proto bylo vítanou příležitostí k vyrušení z nudy, když na své statky v kraji přijeli dva mladí šlechtici, Vladimír Lenskij a jeho přítel Eugen Oněgin. Vladimír byl člověk mírný, vzdělaný, rád psal verše. Oněgin byl také vzdělaný, ale velkoměstský život jej zkazil. Přátelství, láska, zábavy a plesy ho omrzely. Když mu zemřel otec a zanechal mu jen dluhy, nezbylo mu, než aby vzal za vděk venkovským statkem, který zdědil po strýci.

Na vesnici se Oněgin brzy nudil více než dříve ve městě. Jen z nudy se uvolil, že pojede s přítelem na návštěvu na statek vdovy Larinovy. Lenskij se zamiloval do Olgy a chtěl svou vyvolenou ukázat příteli Oněginovi. Toužil, aby mu Oněgin jeho výběr schválil. Po příjezdu se Olga rozběhla uvítat svého ženicha. Všichni na statku si se zájmem prohlíželi Oněgina, kterému předcházelo tolik pověstí. Taťána, když ho spatřila, hleděla na něho s rozechvěním. Zdálo se jí, že hrdina z nejkrásnějšího románu právě vstoupil. Všechno se jí na něm líbilo, oblečení, vlasy, jiskrné oči, pevně sevřené rty i jeho neúčastná lhostejnost. Byla nadšená, když jí Oněgin vyzval k procházce sadem. Večer uplynul, hosté odjeli, usnula paní statku, usnula Olga, jen Taťána myslila stále na Oněgina. Přecházela pokojíkem a pak se rozhodla, usedla ke stolku, vzala pero do ruky a chystala se psát. Svě okouzlení se pokoušela napsat na papír, ale jak čas ubíhal, mačkala jeden list za druhým a začínala psát nový. Celou noc strávila nad dopisem, teprve ráno ho dopsala. Něžná slova upřímného vyznání se střídala s obavou, že ji stihne pohrdání toho, komu list patří. Rychle dopis zapečetila a přikázala chůvě, aby ho doručila Oněginovi. Večer, když se začalo stmívat, odešla do parku, aby se nemusela s Oněginem setkat před svědky. Zanedlouho Oněgin skutečně přicházel. Děkoval za dopis, ale jeho řeč byla chladná, povýšená. Není schopen opětovat její lásku. Přidal k tomu naučení, aby se Taťána učila skrývat své city a více se ovládat. Taťána zahanbena a beze slova vyslechla krutá slova. Pak Oněgin odjel. Taťána se stala ještě uzavřenější, než bývala. Lenskij za Olgou stále dojížděl, oba snili o budoucím svazku.

V zimě se znužený Oněgin dal Lenským přemluvit k nové návštěvě u Larinových, měli se slavit Taťaniny jmeniny. Ale všechno se mu tam zdálo hloupé. Pociťoval náhlou zlost na Lenského, že ho přiměl k návštěvě tohoto venkovského plesu. Ze zlosti si umínil přítele pozlobit. Začal se naoko dvořit Olze. Tančil s ní stále veseleji, až to Lenskému nebylo milé. Lehkomyslné Olze se jeho dvoření zalíbilo. Protančila s Oněginem i ty tance, na které se původně zadala s Lenským. Ten, uražen, že Olga potěšeně naslouchá Oněginovu dvoření, podrážděn přítelovou zlomyslností, vybuchl s prudkostí, která všechny překvapila. Všichni se shlukli kolem obou mladíků. Na usmírování ale bylo už pozdě. Lenskij ve svém hněvu nevážil slova a hodil Oněginovi ve tvář svou rukavici s výzvou k souboji. Oněgin, který už v duchu litoval své nerozvážnosti, nemohl před svědky souboj odmítnout. A tak časné ráno na břehu řeky v šedé ranní mlze došlo k souboji na pistole. Oněgin a Lenskij na sebe zadumaně a potajmu pohlédli. Byli dosud dobrými přáteli, uvědomovali si, jak snadný by byl smír, ale stud před ostatními a hrdost jim bránily udělat první krok k dohodě. Postavili se na svá místa zády k sobě, na zatlesknutí se obrátili, udělali čtyři kroky k sobě a oba současně vystřelili. Oněgin nechybil, Lenskij padl mrtev. Hrůza na Oněgina padla ze zbytečně prolité krve. Kvapem statek opustil a po celé dva roky se do Ruska nevrátil. Nechtěl nic vědět o dalších osudech Olgy a Taťany.

Po dvou letech se vrátil do Petrohradu a vydal se přímo na šlechtický ples. Unuděnější než dříve s opovržením pozoroval zábavu kolem sebe. Náhle zpozorněl. Uviděl krásnou vznešenou dámu, která mu připadala povědomá. Zeptal se svého příbuzného, starého generála Gremina, kdo to je. Gremin odpověděl, že je to jeho žena Taťána Larinová. Pyšně vedl Oněgina, aby ho Taťaně představil. Ta s chladnou důstojností pronesla několik zdvořilých slov a zavěšena do svého manžela opustila ples, všemi pro svou krásu obdivována jako královna.

I Oněgin zcela podlehl jejímu kouzlu. Neodolal své touze a napsal Taťaně své vyznání lásky. Ta rozechvěna četla jeho list. Sám pak za ní přišel a našel ji s dopisem v ruce. Klesl jí k nohám. Ale Taťána odmítá jeho cit. Roztrhá mu před očima jeho dopis. Je rozhodnuta zachovat věrnost svému manželovi. Zoufalý Oněgin prchá a dál zůstává opuštěný a sám.

1.

Vžij se do role Taťány a pokus se zapsat kousek dopisu, který napsala Oněginovi:

2. Zapiš alespoň pět přídavných jmen, která vystihují záporný charakter Eugena Oněgina:

---

3. Vysvětli tato slova:

shlukli se kolem

---

zadat si tanec

---

hodit rukavici

---

souboj na pistole

---

dvoření

---

4. Pokus se přijít na to, jak bylo zašifrováno jméno hudebního skladatele, který napsal hudbu k baletu Eugen Oněgin a jméno napiš:

PŘEDTERIIŠLAJSIOČIČKAVJAKÉODVYSOKÉIOJE

---

5. Vyhledej v textu toto souvětí, opiš ho, urči v něm slovní druhy:

V 1 a V 2, V 3, V 4 a V 5.
